

Зрадник

Наталія Кобринська

— Калинко! Дзьобко! Дзьобко! Калинко! Лови, лови! Ось там під листком! гойдається на галузі! Уже знов сховався! полетів! — Чути було тоненькі діточі голоси.

Під високою стіною триповерхової камениці бігав в найбільшій переполосі гурток дітей. З їх широко отворених, блискучих очей видко було, що зайшло щось несподіваного, і всі сумно ззиралися на отворене вікно першого поверху. Перед хвилиною через те вікно видко було веселе личко Калинки. З-поміж тонких пальчиків її білих, до ліктя голих рученьят визирала періста головка пташини, з гарним, червоним підгорлям.

— Не пускай! не пускай, бо полетить! — кричали з долу діти.

— Ні, не полетить; а хоть би полетів, то верне. Він не раз літає по цілій кімнаті, сідає мені на плече або голову, а як витягну руку, то сідає на долоні і сидить так довго, доки не скажу: "Дзьобко, до клітки".

При тих словах Калинка легко відхилила пальці, а Дзьобко весело і цікаво крутив то в один, то в другий бік маленькою головкою, легко дзьобав пальці Калинки, а очі блищали, як дві гарні перлини.

Калинка поволі підносила верхню руку і розпростерла долоню.

Дзьобко стріпався, витягнув одне крильце, відтак друге, зацвірінькотів і став весело розглядатися.

По хвилі підлетів вгору, зкроїв мале колесо і знов сів на руку Калинки. Діти відходили від подиву, а Калинка гордо споглядала на дорогого Дзьобка.

Всі ожидали еще більшого попису Дзьобка; він дійсно ще раз піднісся вгору, закроїв еще більше колесо, відтак вище — менше, аж збив крильми і зник в сусіднім городі, котрого вершки визирали понад високий мур.

— Дзьобко! Дзьобко! вернися! — кричала Калинка, а сльози котилися її личком. Малий зрадник, як би на прощання, підлетів з одної галузки на другу, зиркнув з-під простертого листка каштана і пірнув в гущу листя.

— Дзьобко! Дзьобко! — кликала, мов не своїм голосом, Калинка, але надармо, Дзьобко уже більше не показався.

Калинка, мов нежива, упала на крісло, опустила руки і уперла очі в пусту клітку.

— Но! но! що скаже мама, коли дізнається, що ти випустила пташка, — грозила стара слуга Маруня. Але Калинці все було одно, най буде, що хоче, най гнівається, лає мама, у неї лиш одна думка, один страшний біль: "Дзьобко! Дзьобко! утік, лишив її, покинув!.."

Чому, чому зробив він те? чи вона не любила его, не доглядала. Скоро рано встала, зараз бігла подивитися, що робить Дзьобко. Він, як її лиш узрів, бив крильми о стінку клітки і рвався до неї. Ніколи не з'їла без него ніякої лакітки, пив воду з її уст, розумів кожде її слово, сповняв ко жде її бажане.

І він, він лишив її, полетів світами, хоч чув її голос, бачив її сльози, і оглянувся на них, — полетів.. Дзьобко! Дзьобко!..